

L'efecte Zaplana'



l Partit Popular (PP) valencià no li surten els comptes. Les eleccions del passat 3-M han donat l'aprovat justet a la política autonòmica practicada pel govern d'Eduardo Zaplana en els últims vuit mesos. Hi ha alguns indicis que diuen que l'autocrítica en les files populars valencianes s'ha quedat en una simple autorepressió indivi-

dualitzada, motivada, sobretot, per la necessitat de pactes. Segons una font interna del partit, hi ha un cert sentiment de frustració i fruit d'això és una Junta Directiva Regional, la del passat dia 5 de març, buida de debat –"light", en diu la font.

En qualsevol cas, l'eixida tímida i triomfalista de Zaplana contrasta amb dues intervencions de dos dirigents populars no valencians en la Junta Directiva Nacional de l'endemà, dimecres dia 7. Dues intervencions que portaven incloses sengles referències a la política valenciana que representa Zaplana. Dues intervencions protagonitzades per Alberto Ruiz Gallardón i per Aleix Vidal-Quadras. El president de la Comunitat de Madrid va dir: "Pràcticament, en totes les comunitats autonòmes en què governem des de fa vuit mesos el partit ha crescut". El reduccionisme que introdueix el "pràcticament" dispara directament, entre d'altres, contra els populars valencians. Però encara n'hi ha més. L'altra intervenció esmentada, la del president popular català, no era gairé més encoratjadora: "Hi ha set províncies que no han acomplert els objectius en nombre de diputats". Per a endevinar que a les quatre que corresponien, òbviament, a l'autocrítica del mateix Vidal-Quadras, li restaven València i Alacant per fer-ne sis, no calen gaires esforços de deducció (la setena era, segons sembla, Huelva). Certament, els objectius no han estat assolits. El PP parlava, abans de les eleccions, de repetir els tres escons de Castelló de les eleccions generals de 1993. Però parlava també de buscar sis escons a Alacant (circumscripció

que enguany en tenia un més per augment del cens) i de treure nou diputats –vuit, tirant pel cap baix– a València. Vet aquí el fracàs: el nou diputat alacantí és socialista i a València s'han quedat en set. Un panorama idèntic al del 93 (vegeu el gràfic). Una única novetat: a València s'ha aconseguit el tercer senador, lloc on la defenestració política feta per Zaplana recol·locava al cap de llista de les eleccions generals de fa tres anys Leopoldo Ortiz. El president no l'ha encertada ni en la neteja interna.

Però no és aquest el principal error al qual cal adjudicar l'immobilisme electoral del PP valencià. I és aquí on Zaplana ha de fer una reflexió transparent –és a dir, pública– sobre l'encert o el desencert de vuit mesos de govern autonòmic. I és aquí on Zaplana hauria d'explicar que l'immobilisme es produeix, justament, en l'única comunitat autònoma on es combina la victòria del PP sobre els socialistes el passat 28-M amb les competències transferides de Sanitat i Educació. Què vol dir això? Doncs, senzillament, que el País Valencià ha estat el banc de proves del PP en temes que afecten aquestes dues matèries. La derogació del decret d'homologació dels títols de català, el nou mapa escolar –motiu d'una manifestació de protesta de 50.000 persones, celebrada cinc dies abans de la passada jornada electoral– o les intencions de privatització de la gestió i de la construcció dels hospitals d'Alzira i d'Oriola. Així, allò que han aconseguit ha estat mobilitzar de nou els sectors més dinàmics de la societat valenciana,

que ben segur que a l'hora d'anar a votar es deixaren seduir pel vot útil: el PSPV. Reactivació –la socialista– que en clau autonòmica significaria quatre diputats.

L'alentiment que ha caracteritzat la política del consell valencià en l'espera de la tan pronosticada gran victòria ha deixat ben a la vista el llautó popular. L'"efecte Zaplana" no és, doncs, una realitat virtual. És, amb els vots a la mà, un flac favor a José María Aznar. ■

JOAN MARI



"Zaplana ha de fer una reflexió transparent –és a dir, pública– sobre l'encert o desencert de vuit mesos de govern autonòmic."

	Circums.	Vots	%	Escons
1993	Castelló	128.916	44,9	3
	València	518.089	37,9	7
	Alacant	340.312	43,5	5
1995	Castelló	128.145	46,1	11
	València	524.976	40,6	16
	Alacant	347.775	47,2	15
1996	Castelló	140.366	46,5	3
	València	606.677	42,1	7
	Alacant	381.510	45,7	5

El 1993 i el 1996 són eleccions generals
El 1995 són eleccions autonòmiques